

3) Atsižvelgiant į proceso autonomijos principą, ar nacionalinis teismas turi paisyti aukštesnės instancijos teismo, panaikinusio jo sprendimą ir grąžinusio bylą nagrinėti iš naujo, privalomų nurodymų, jei yra pagrindo manyti, kad šie nurodymai prieštarauja Bendrijos teisei?

4) Jei atitinkamas gydymas negali būti suteiktas apdraustojo gyvenamosios vietos valstybėje narėje, ar tam, kad ši valstybė narė privalėtų suteikti leidimą gydytis kitoje valstybėje narėje pagal Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 22 straipsnio 1 dalies c punktą, pakanka to, kad atitinkamas gydymas įtrauktas į pirmosios valstybės narės teisės aktuose numatytas paslaugas kaip gydymo būdas, nors šiuose teisės aktuose aiškiai neminimi konkretūs gydymo metodai?

5) Ar EB 49 straipsniui ir Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 22 straipsniui prieštarauja nacionalinės teisės nuostata, tokia kaip Sveikatos draudimo įstatymo 36 straipsnio 1 dalis, pagal kurią privalomai apdraustieji turi teisę į dalies ar visų dėl medicinos pagalbos užsienyje patirtų išlaidų atlyginimą, tik jei šiuo tikslu gavo išankstinį leidimą?

6) Ar nacionalinis teismas turi įpareigoti kompetentingą valstybės instituciją, kurioje suinteresuotasis asmuo yra apdraustas sveikatos draudimu, išduoti gydytis užsienyje reikalingą dokumentą (forma E 112), jei jis pripažįsta atsisakymą išduoti tokį dokumentą neteisėtu ir jei prašymas išduoti dokumentą buvo pateiktas iki gydymo užsienyje atlikimo bei gydymas baigtas iki teismo sprendimo priėmimo?

7) Jei į pirmiau pateiktą klausimą būtų atsakyta teigiamai ir jei teismas pripažintų atsisakymą išduoti leidimą gydytis užsienyje neteisėtu, kaip turi būti atlygintos apdraustojo patirtos gydymosi išlaidos:

a) ar jas turi tiesiogiai atlyginti valstybė, kurioje asmuo yra apdraustas, ar — pateikus leidimą gydytis užsienyje — valstybė, kurioje atliktas gydymas?

b) koku mastu turi būti atlyginta, kai gyvenamosios vietos valstybės narės teisės aktuose numatyta kompensacija skiriasi nuo valstybės narės, kurioje suteiktas gydymas, teisės aktuose numatytos kompensacijos, atsižvelgiant į EB 49 straipsnį, draudžiantį paslaugų teikimo laisvės apribojimus?

(¹) 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims ir jų šeimoms nariams, judantiems Bendrijoje (OL L 149, p. 2); 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 1 t., p. 35), iš dalies pakeistas ir atnaujintas 1996 m. gruodžio 2 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 118/97 (OL L 28, 1997, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 3 t., p. 3).

2009 m. gegužės 15 d. pareikštas ieškinys byloje Liuksemburgo Didžioji Hercogystė prieš Europos Parlamentą, Europos Sąjungos Tarybą

(Byla C-176/09)

(2009/C 180/50)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Ieškovė: Liuksemburgo Didžioji Hercogystė, atstovaujama C. Schiltz ir advokato P. Kinsch

Atsakovai: Europos Parlamentas, Europos Sąjungos Taryba

Ieškovės reikalavimai

— Pirmiausia panaikinti 2009 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/12/EB dėl oro uostų mokesčių (¹) 1 straipsnio 2 dalies nuostatą, suformuluotą taip: „ir kiekvienos valstybės narės oro uostui su didžiausiu keleivių judėjimu“.

— Nepatenkinus pirmojo reikalavimo panaikinti visą direktyvą.

— Priteisti iš Europos Parlamento ir Europos Sąjungos Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Pagrįsdama ieškinį Liuksemburgo Didžioji Hercogystė nurodo du pagrindus.

Pirmuoju pagrindu ieškovė teigia, jog dėl to, kad oro uostui, kaip antai Liuksemburgo *Findel* oro uostas, į Direktyvos 2009/12/EB taikymo sritį patekus „kiekvienos valstybės narės“ oro uostams „su didžiausiu keleivių judėjimu“, nustatyti administraciniai ir finansiniai įpareigojimai, kurie netaikomi kitiems panašioje padėtyje esantiems oro uostams, nors toks skirtingas požiūris objektyviai nepagrįstas, pažeidžiamas nediskriminavimo principas. Šiuo klausimu ji visų pirma nurodo situaciją Hahn ir Šarlerua oro uostuose, aptarnaujančiuose tą pačią geografinę zoną kaip, pavyzdžiui, *Findel* oro uostas ir skraidinančių daugiau keleivių negu šis, kuriems vis dėlto nenustatyti tokie įpareigojimai. Skirtingas požiūris į šiuos tris oro uostus visiškai nepateisinamas sienų tarp jų buvimu.

Antruoju pagrindu ieškovė taip pat nurodo, kad nagrinėjama nuostata nesuderinama su subsidarumo ir proporcingumo

principais. Pirma, iš tikrųjų įsikišimas Europos mastu nebūtinai siekiant sureguliuoti tokią situaciją, kuri gali būti puikiai reguliuojama nacionaliniu mastu tol, kol nebus pasiekta 5 mln. keleivių riba. Antra, direktyvos taikymas reikalauja papildomų procedūrų ir sąnaudų, kurios yra nepagrįstos tokio oro uosto kaip, pavyzdžiui, Findel, kuris ypatingas tik tuo, kad įregistruoja didžiausią keleivių judėjimą valstybėje narėje, nors šis veiksnys iš tikrųjų nėra svarbus atsižvelgiant į direktyvos tikslus, atžvilgiu.

(¹) OL L 70, p. 11.

2009 m. gegužės 15 d. Conseil d'État (Belgija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh prieš Valonijos regioną

(Byla C-177/09)

(2009/C 180/51)

Proceso kalba: prancūzų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Conseil d'État

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovai: *Le Poumon vert de la Hulpe ASBL*, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh

Atsakovas: Valonijos regionas

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Direktyvos 85/337/EEB dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų poveikio aplinkai vertinimo (¹) 1 straipsnio 5 punktą galima aiškinti taip, kad į jo taikymo sritį nepatenka teisės aktas, t. y. 2008 m. liepos 17 d. Valonijos regiono dekretas dėl kelių leidimų, pagrįstų viršesniais bendrojo intereso pagrindais, kuriame tik nurodoma, kad „egzistuoja viršesni bendrojo intereso pagrindai“ suteikti leidimus projektuoti, aplinkosaugos leidimus ir atskirus leidimus dėl jame išvardytų aktų ir darbų ir kuriuo „patvirtinami“ leidimai, kurių atžvilgiu „egzistuoja viršesni bendrojo intereso pagrindai?“

2. a. Ar Direktyvos 85/337/EEB, iš dalies pakeistos Tarybos direktyva 97/11/EB (²) ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/35/EB (³), 1, 5, 6, 7, 8 ir 10 a straipsniai draudžia teisinę tvarką, pagal kurią teisė įgyvendinti projektą, kurio poveikį aplinkai reikia įvertinti, suteikiama teisės aktu, dėl kurio nėra galimybės kreiptis į teismą ar kitą įstatymu nustatytą nepriklausomą ir nešališką instituciją, norint ginčyti, tiek esmės, tiek vykdytos procedūros požiūriu, sprendimą, kuriuo suteikiama teisė įgyvendinti projektą?

b) Ar 1998 m. birželio 25 d. sudarytos Orhuso konvencijos dėl teisės gauti informaciją, visuomenės dalyvavimo priimant sprendimus ir teisės kreiptis į teismus aplinkosaugos klausimais, kurią Europos Bendrija patvirtino 2005 m. vasario 17 d. Tarybos sprendimu 2005/370/EB (⁴), 9 straipsnį reikia aiškinti kaip įpareigojantį valstybes nares numatyti galimybę kreiptis į teismą ar kitą įstatymu nustatytą nepriklausomą ir nešališką instituciją, kad galėtų užginčyti sprendimų, veikimo ar neveikimo, kuriems taikomos 6 straipsnio nuostatos, bet kokiais esmės ar procedūriniais klausimais, susijusiais tiek su materialiniu, tiek procedūrinio leidimų vykdyti projektus, kurių poveikį aplinkai reikia įvertinti, išdavimo režimu, teisėtumą?

c) Ar atsižvelgiant į 1998 m. birželio 25 d. sudarytos Orhuso konvenciją dėl teisės gauti informaciją, visuomenės dalyvavimo priimant sprendimus ir teisės kreiptis į teismus aplinkosaugos klausimais, kurią Europos Bendrija patvirtino 2005 m. vasario 17 d. Tarybos sprendimu 2005/370/EB, Direktyvos 85/337/EEB, iš dalies pakeistos Direktyva 2003/35/EB, 10 a straipsnis turi būti aiškinamas kaip įpareigojantis valstybes nares numatyti galimybę kreiptis į teismą ar kitą įstatymu nustatytą nepriklausomą ir nešališką instituciją, kad galėtų užginčyti sprendimų, veikimo ar neveikimo bet kokiais esmės ar procedūriniais klausimais, susijusiais tiek su materialiniu, tiek procedūrinio leidimų vykdyti projektus, kurių poveikį aplinkai reikia įvertinti, išdavimo režimu, teisėtumą?

(¹) 1985 m. birželio 27 d. Tarybos direktyva dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų poveikio aplinkai vertinimo (OL L 175, p. 40; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 1 t., p. 248).

(²) 1997 m. kovo 3 d. Tarybos direktyva 97/11/EB, iš dalies keičianti Direktyvą 85/337/EEB dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų poveikio aplinkai vertinimo (OL L 73, p. 5; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 3 t., p. 151).

(³) 2003 m. gegužės 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/35/EB, nustatanti visuomenės dalyvavimą rengiant tam tikrus su aplinka susijusius planus ir programas ir iš dalies keičianti Tarybos direktyvas 85/337/EEB ir 96/61/EB dėl visuomenės dalyvavimo ir teisės kreiptis į teismus (OL L 156, p. 17; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 7 t., p. 466).

(⁴) 2005 m. vasario 17 d. Tarybos sprendimas dėl Konvencijos dėl teisės gauti informaciją, visuomenės dalyvavimo priimant sprendimus ir teisės kreiptis į teismus aplinkosaugos klausimais sudarymo Europos bendrijos vardu (OL L 124, p. 1)